

Х. Д. Карлтон

Гра в кота й мишу

к н и г а 1

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ АДЕЛІНИ

З англійської переклала Марія Великанова

Київ | BOOKCHEF | 2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ВИДАВЦЯ

Ми підкреслюємо, що книжка має розважальний характер і не пропагує та не виправдовує такі злочини, як сталкинг і зґвалтування. У цій книжці наведено вигадану історію стосунків вигаданих персонажів, яка містить сталкинг, секс без згоди й за сумнівної згоди, а також специфічні кінки, означені вище.

Не читайте цей роман, якщо описане може вас травмувати. Наголошую: головні герої залишаються разом тому, що їх задовольняють саме такі стосунки й вони обоє мають саме такі кінки.

Разом із тим, згадані вище насильство щодо дітей і торгівля людьми засуджуються персонажами й подано як безперечний злочин, яким насправді і є.

ВАЖЛИВЕ ЗАУВАЖЕННЯ

Жодну зі згаданих у книжці конспіративних теорій не продиктовано ані антисемітизмом, ані прибічниками Q Anon^{*}; усі вони є винятково плодом моєї хворої уяви, вигадок, які поширюють медіа, та численних фільмів жахів із окультними мотивами, які мій тато переглядав, коли я була дитиною.

Ця книжка завершується кліфхенгером^{**}. Її зміст дуже похмурий, із тригерними ситуаціями, як-от стосунки без згоди або за сумнівною згодою між головними героями, зображення насильства, принуки й наруги, торгівля людьми і дітьми, сталкинг^{***}, жертвоприношення дітей, згадки про смерть дітей і відверті сексуальні сцени. Також тут наявні специфічні кінки^{****}, як-от ігри зі зброєю, сомнофілія, зв'язування та приниження.

Раніше цю книжку вилучали з продажів через застереження, означені вище, однак їх усі досі можна знайти в оглядах, на моєму сайті або написавши мені особисто (не соромтеся зробити це!).

Пам'ятайте: ваше ментальне здоров'я важливе.

Авторка

* Теорія змови, поширена у США, Великій Британії, Канаді, Австралії, Німеччині й інших країнах, серед прихильників Трампа, які 6.01.2021 штурмували Капітолій. Серед них було чимало прихильників руху Q Anon, зокрема «аризонський шаман» Джейк Анджелі (той, що в хутряній шапці з рогами і покритий татуюваннями). – Тут і далі – прим. пер. і ред.

** Художній прийом у мистецтві, коли герой стикається зі складною дилемою чи наслідками певних вчинків, але тут розповідь обривається, залишаючи інтригу щодо розв'язку сюжету.

*** Небажане нав'язливе переслідування.

**** «Сексуальна мітка» чи якийсь елемент, що збуджує: звук, запах тощо.

ПРОЛОГ

Вікна мого будинку здригалися від гуркоту грому, що розколював небо. Десь далеко спалахнула блискавка, освітлюючи ніч. Цієї короткої миті сліпуче сяйво вихопило з темряви постать чоловіка, який стояв біля мого вікна. Він стежив за мною. Він стежить за мною завжди.

Задля годиться я робила те саме, що й завжди. Серце пропустило удар, а потім щосили закалатало, я ледь дихала, а руки стали вогкими й холодними. Байдуже, як багато разів я його бачила, він завжди викликав у мене одну й ту саму реакцію.

Страх.

І хвилювання.

Я не знаю, чому це так хвилює мене. Певно, зі мною щось не так. Ненормально, що рідкий жар розливається моїми венами, а потім я починаю тремтіти. Не маю звички замислюватися над речами, над якими замислюватися марно.

Чи бачить він мене просто зараз? Одягнену лише в майку, крізь яку просвічують соски? У шорти, що заледве прикривають мої сідниці? Чи подобається йому видовище?

Звісно, що так.

Саме тому він і стежить за мною, хіба ні? Саме тому повертається щоночі, дедалі сміливіше витріщаючись, тимчасом як я мовчки кидаю йому виклик. Сподіваючись, що він наблизиться так, аби в мене була достатня причина приставити ніж до його горла.

Насправді він мене лякав. Щиро кажучи, я нажахана.

Та, коли за моїм вікном стояв цей чоловік, я почувалася так, наче сиджу в темній кімнаті, освітленій лише

екраном телевізора, по якому демонструють фільм жахів. Я начебто скам'яніла й лише хочу втекти, але щось усередині тримає мене на місці й змушує невідривно дивитися на екран. І трохи тремтіти.

Знову було темно, десь далеко спалахували блискавки.

Мій подих ставав дедалі глибшим. Я його не бачила, а він мене — бачив.

Відвівши погляд від вікна, я повернулась і почала вдивлятися в темряву в себе за спиною, параноїдально очікуючи побачити, що він якимось чином зміг удертися всередину. Тіні в Парсонс-Менорі можуть бути будь-якими густими, та картату чорно-білу підлогу завжди можна розгледіти.

Цей триповерховий будинок у вікторіанському стилі я успадкувала від дідуся з бабусею. У 1940-ві вони його збудували ціною крові, поту, сліз і життів п'яти будівельників.

Сімейна легенда стверджує, — чи, точніше, бабуня розповідала, — що під час будівництва спалахнула пожежа, і п'ятеро людей загинуло. Мені не вдалося знайти в газетах жодних повідомлень про подібний нещасний випадок, однак від душі, що никають маєтком, відгонить відчаєм.

Бабуня завжди розповідала грандіозні історії, від яких мої батьки заковували очі під лоба. Мама не вірила жодному слову, але, гадаю, вірити в таке просто не хотіла.

Іноді вночі я чую чийсь кроки. Можливо, це ходять привиди робітників, що трагічно загинули в полум'ї вісімдесят років тому, а може — тінь, що стояла зараз ззовні мого будинку.

Стежила за мною.

Стежила за мною постійно.

МАНІПУЛЯТОРКА

Подеколи я дуже погано думаю про матір — набагато гірше, ніж годиться нормальній дочці.

Подеколи я не така вже й нормальна.

— Едді, ти поводишся смішно, — долинув мамин голос із телефону.

Натомість я лише глянула на трубку, не бажаючи сперечатися. Коли мені нічого сказати, вона голосно зітхає. Я зморщила ніс. Мене виносить, що ця жінка завжди звинувачувала бабуню в надмірній драматичності, геть не помічаючи власної схильності до надмірної драми.

— Те, що бабуся й дідусь залишили цей будинок тобі, не означає, що ти й справді мусиш там жити! Він старий, і все місто лише зрадіє, якщо його знесуть.

Я вдарилася головою об підголовник і закотила очі під лоба, намагаючись відшукати дещицю терпіння десь на брудній стелі моєї автівки.

Як я примудрилася чвиркнути туди кетчупом аж туди?

— А те, що тобі не подобається цей будинок, не означає, що я не можу в ньому мешкати, — сухо відрубала я.

Моя мати — те ще стерво. Отак просто. Вона завжди поводитися зухвало; я, хоч убий, не можу збагнути чому.

— Ти мешкатимеш за годину їзди від нас! І, звісно, тобі буде страшенно незручно приїздити в гості?

«Богине, як це витримати?»

У мене гінекологиня також десь за годину їзди, і мені доводиться докладати зусиль, щоб відвідати її раз на рік. А відвідини батьків набагато болісніші.

— Ніт, — відповіла я, чітко промовивши «т».

Ця розмова мене втомила. Я витримувала балачки з матір'ю не довше шістдесяти секунд. Потім мій терпець уривався, і я не могла і язиком поворухнути заради підтримання подальшої бесіди.

Однак із нею якщо не одне, то інше. Завжди знайде, на що поскаржитися. Цього разу приводом став мій вибір мешкати в будинку дідуся й бабусі. Я виросла в Парсонс-Менорі, бігаючи коридорами повз примарні тіні й випікаючи печиво разом із бабунею. В мене залишилося багато приемних спогадів — і я не відмовлюся від них тільки тому, що мама не порозумілася з бабцею.

Я ніколи не могла втямити причини напруження між ними, але з часом навчилася розрізняти мамині насмішки й приховані образи.

Бабуня позитивно й радісно сприймала життя, наче крізь рожеві окуляри. Вона завжди всміхалася й наспівувала, тоді як на маму немовби наслали вічну похмурість. Скидалося на те, що її власні окуляри розбилися на друзки, коли вона вибиралася з піхви бабуні. Гадки не маю, чому в розвитку вона спинилася на стадії дикобраза — її так і не виховали, щоб перетворити на вкриту голками воркотуху.

Коли мама виросла, вони з татом оселилися всього за півтора кілометра від Парсонс-Менору. Вона заледве мене терпіла, тому більшу частину дитинства я збула в цьому будинку. Проте мама не виїздила з міста доти, доки я не поїхала вчитися до коледжу. Після навчання я переїхала до неї, і ми жили разом, аж поки я зіп'ялася на ноги і стартувала моя письменницька кар'єра.

Коли ж це трапилося, я вирішила мандрувати країною, ніде не зупиняючись надовго.

Бабуня померла близько року тому, відказавши мені будинок у заповіті, проте моя туга за нею була надто сильною, щоб я могла переїхати сюди. Дотепер.

У телефоні знову зітхнула мама.

— Я лише хочу, щоб ти була амбітнішою, дорогенька. Щоб прагнула чогось більшого, ніж залишатися в місті, де виросла, марнуючи життя, як твоя бабуся. Не хочу, щоб ти стала нікчемою, як вона.

Моє обличчя спотворила лють, усередині спалахнув гнів.

— Знаєш, мамо?

— Що?

— Іди в дупу. — Я перервала розмову, розлючено натискаючи пальцем на екран, доки сигнал сповістив мене, що дзвінок завершено.

Як вона сміє говорити так про свою матір, коли її саму тільки й знали, що любити й пестувати? Звісно, бабуня ніколи не поводитися з нею так, як вона зі мною, я цілком певна цього!

Наслідуючи маму, я мелодраматично зітхнула й розвернулася, щоб визирнути з бічного вікна. Будинок, про який ми говорили, височів, нахромивши важкі хмари на верхів'я чорного даху й нависаючи на залісненою місциною, немов промовляв: «Ти мене боятимешся!». Густі хащі пильно вдивлялися поверх моєї голови в далечінь і більше не здавалися привабливими — із заростей, розчепірівши пазурі, тягнулися тіні.

Я тремтіла, захоплена зловісним відчуттям, що виходило з цієї маленької ділянки скелі. Воно було точнісінько таким, як у моєму дитинстві, і вдивлятися в темряву було так само моторошно.

Парсонс-Менор розташовується на кручі, що нависає над Затокою, а під'їзна дорога завдовжки з мільо